

Ridké jubileum.

Rímsko-katolický svět oslavil v neděli významnou a řídkou slavnost — padesátileté biskupské jubileum nejvyššího svého hodnostáře. Dne 19. února před 50 roky jmenován byl nynější papež Lev XIII. arcibiskupem z Damietty "in partibus infidelium" (v krajinách nevěřících).

Padesátileté kněžské jubileum jest událostí vzácnou, padesátileté biskupské jubileum ještě vzácnější a velmi zřídka se stane, aby jubileum to slavil papež. Jest tedy zcela přirozeným, že katolický svět na těchto řídkých slavnostech béře vřelého podílu. Avšak i nekatolíci a lidé, kteří jsou přímými protivníky katolicismu, nemohou odepřítí nynější hlavě římské církve svého uznání a s úctou pohlížejí na vynikající osobnost jubilára, který vyznačuje se svými vědomostmi, svou milou povahou, svou dobrotou, upřímnou láskou k bližnímu, svojí smířlivostí a diplomatickou obratností.

Papež Lev XIII. narozen byl dne 2. března 1810 v Carpinets v bývalém církevním státu a rodové jeho jméno bylo hrabě Jáchym Vincenc Pecci. Nabytí velmi důkladného vzdělání a jest uznáným nejlepším latiněkem současné doby. Avšak mimo to vyniká svým vzděláním ve vědách přírodních, lučbě, fysice a mathematice. Na kněze byl Pecci vysvěcen r. 1837 a byl počátkem r. 1838 vyslán do neapolské enklavy papežského státu jako legát a osvědčil v tomto postavení vynikající talent. Území to hemžilo se loupežníky a přechovávali a náleželo k nejvykřičenějším krajinám Italie. Když po třech letech Pecci opustil své stanoviště, bylo lupičství potlačeno, obchod a průmysl ožil, rolnictví kvetlo. Doby si takového jména, že roku 1842 poslán byl v stejné hodnosti do desetkrát větší provincie Perugia. Též tam zavedl v brzkou pořádek a byl odvolán odtud jen za tou příčinou, aby mu svědění bylo místo papežského nuncia v Bruselu, při čemž zároveň byl jmenován arcibiskupem. To stalo se r. 1843.

V roce 1846 stal se biskupem v Perugii, v kteréžto vlastnosti setrval až do r. 1877. Roku 1857 jmenoval jej Pius IX. kardinálem. V r. 1877 stal se papežským komisařem a za půl roku na to dne 20. února 1878 stal se nástupcem Pioovým a přijal jméno Lva XIII. Tím zaujal postavení, které duchaplný současník Bedřicha velkého, kníže Lichtenštejn, označil jak nejžádoucíjší pro starce. Byv tázán jmenovaným králem, které povolání by si zvolil, kdyby to bylo v jeho moci: "Až do třicátého roku chtěl bych býti krásnou ženou, od třicátého až do šedesátého vítězným vojevůdcem a od šedesátého do osmdesátého papežem." pravil.

Patnácti let stojí Lev XIII. v čele římské církve a velkou jeho zásluhou jest, že přizpůsobil se názorům novověkým a demokratickým

mu duchu, který všude nyní vrhu nabývá. Nynější papež dal na jevo, že porozuměl snahám většiny svých současníků a že v budoucnosti lze očekávat velké převraty v sociálním zřízení. Proto hleděl vždy přizpůsobiti církev, aby příští události nenašly ji nepřipravenou. Pokud se mu to podařilo, nechceme rozhodovati.

Dobře charakterisuje jeho ostrovtip a znalost všech poměrů péče, jakou jevil po celou dobu svého úřadování na stoli Petrově, aby překlenul most mezi církví řeckovýchodní a církví římsko-katolickou. Důvtipem svým seznal, že Slovanstvu náleží budoucnost a proto hledí přivesti je na svou stranu. Ve vyjednávání na obou stranách se ještě pokračuje a nelze s určitostí říci, bude-li korunováno zdárným výsledkem. Avšak i v případě, kdyby se nezdařilo, zaslouhuje povšimnutí, neboť jasně ukazuje, jak bystře papež pohlíží na věci kolem sebe a jak rozumí budoucnosti.

Umění a vědy našly v něm vždy ochotného a štědrého příznivce; nikdy před tím nebyly archivy vatikánské učiněny přístupnými badatelům všech národů bez rozdílu vyznání, až on dal k tomu své svolení. Též chválí se jeho lidu milnost.

Koná tedy papež všechny své povinnosti jako člověk a nemůže mu býti za zlé bráno, že hledí též učiniti zadost svému povolání jakožto hlava katolického křesťanstva. Nikdo nestranný neupře mu svého uznání a každý připojí své přání k millionům katolíků a z plné duše ždáti bude 83letému kmetu, aby ještě mnohá leta mohl působiti ve prospěch všeho lidstva.

Ruská intervence v Uhrách roku 1849.

Sensační skutečně sdělení o ruské intervenci v Uhrách roku 1849 podává v "Magyar Hirlapu" člen uherského sněmu Dionyz Pázmándy.

Jmenovaný poslanec, známý hlavně pro své francouzské konexe, představen byl ruskému vyslanci baronu Mohrenheimovi, kterýž mu vyprávěl, že zná Uhry již od roku 1849, kdy byl jako úředník diplomatického sboru při téle ruské armády, vyslané potlačiti povstání maďarské.

Dle sdělení Pázmándyho, již jsou v "Magyar Hirlapu" uveřejněna, vykládal baron Mohrenheim o pobytu Rusů v Uhrách, jak následuje:

"Car Mikuláš, vychovaný ve tradicích svaté aliance, pokladal za svou čestnou povinnost potlačiti revoluci, kdekolivěk by vypukla. — A kolik honvédů jsme my zachránili, kolikrát zprotivili jsme se pomstyctivosti rakouské! Vy, ovšem, žádáte důkazů? Můžeme vám ukázati na dokumenty historické. Začneme hned u varšavské schůze císařů. Když tam byla

uzavřena ruská intervence, vymínil si car Mikuláš, že Uhry nebudou nikdy členem německého bundu, že nepřivíteli se k Rakousku, ale že zůstanou samostatným královstvím s autonomními právy. Avšak vítězstvím omámené Rakousko nedostalo slovu. Vaše vojenské vězně dalo střílet a věšet, což vše nás velice rozhořčilo. Kníže Paskěvič posílal velmi ostré vzkazy Haynánovi a lecos pověděl hraběti Františku Zichymu, kterýž byl v ruském táboře rakouským komisařem. Tohoto Zichyho potom váš Andrassy, když spravoval zahraniční politiku rakousko-uherskou, ustanovil za vyslance do Cařihradu.

Ruský vyslanec ve Vídni, vykládal dále baron Mohrenheim, netoliko že se povadil s předsedou míristerstva Schwarzenbergem pro uherské záležitosti, ale již žádal, aby byl z Vídně odvolán. Uprostřed napjatých těchto poměrů došla do Petrohrady zpráva o aradské popravě. Popuzený car Mikuláš ihned diktoval Nesselrodovi list, v němž vídenskému kabinetu oznamoval, že on, poněvadž podmínky intervence nebyly zachovány, jde Uhry reokkupovat, znovu obsadit. A skutečně knížeti Paskěvičovi poslán byl rozkaz, aby s armádou svoji vtáhl nazpátek do Uher. Ruská armáda stála tehdy již v Halliči, jenom zadní její voje stály ještě na uherské půdě v taterských průsmycích.

Jen si přečtete u Ruestowa o operacích ruské armády v Uhrách a přesvědčíte se. A v Petrohradě je zachována korespondence o celé intervenci, možná, že jednou z ní mnoho uveřejníme.

Haynan následkem řečeného carova listu upadl do nemilosti a vídenský dvůr potom uvalil naň všechnu zodpovědnost. Touto výmluvou a slibem, že přestanou pronásledovat, podařilo se jim usmířit cara Mikuláše, při čemž pomáhal i Nesselrode, který byl cele Němec. Avšak poměr mezi Rakouskem a Ruskeni zůstal již napjatým: Krymská válka potom úplně nevděčnost Rakouska ukázala.

A víte, končil Mohrenheim, že mezi těmi, kdo roku 1849 v Prešpurku podepsali adresu caru Mikuláši, to jest prosili o ruskou pomoc, jest více takových, kteří od té doby měli v delegacích protiruské řeči? ... Pravou historii událostí z r. 1849 v Uhrách nelze spisovati bez použití listin, uložené v Petrohradě."

Tento rozhovor poslance Pázmándyho s baronem Mohrenheimem nyní maďarské a i jiné listy po "Magyar Hirlapu" opakují a reprodukují.

Různé zprávy.

§ Vykutálený kluk. V jistém pařížském závodu byl postižen mladý hoch při krádeži. Obchodvedoucí však nechtěl na něj volat policii, i usmyslil si, že něčeho hocha dá citelně ztrestat jeho otcem. Proto mu odebral hodiny

ky a pravil mu, aby šel domu a přivedl si tatíka pro hodinky. Mladý uštěnák se zdvořilou poklonou vyšel na ulici, kde bloudil nějakou chvíli, až konečně potkal nějakého dosti ošumělého muže, zastavil ho a pravil: "Dám vám čtyřicet sous, když se budete vydávat za mého otce a napraskáte mi." Neznámý přijal tento úkol a šel s klukem do obchodu, kdež se představil jako otec mladého ničemy, jenž v posvátném rozhorlení otcovským spráskal kluka tak nemilosrdně, že ho musel sám obchodvedoucí zakřiknout aby ho již nechal. "Já ti dám darebáku, tvůj tatík se dře poctivě celý den a ty chceš ještě jeho jméno zneužívat?" Ale když se ho obchodvedoucí ptal na některé podrobnosti, spletl se "rozhorlený otec" a konečně se přiznal, že je pouze falešným otcem. Byl zatčen a když mu komisař domlouval, odvětil dobromyslně: Inu, co dělat, člověk dělá co může." —

§ Příhody mladého urohlika. Útrnčitý syn vysokého úředníka v Namuru, jenž byl svým otcem přísně přidržován k studiím, uprchl as před rokem z otcovského domu a teprve těchto dnů mohl býti opět vrácen svým rodičům kteří navzdor horlivému pátrání nenalezli po něm ani stopy. Hoch tehdy odejel do Ostende, chtěje vstoupit do služby jako plavčík na jednom parníku. Poněvadž byl slabého těla, byl všude odmítnut a odebral se do Antverp a odtud do Anglie, ale nikde nemohl dosáhnouti svého cíle. Mladý urohlik vrátil se pak do Ostende a nemaje nijakých prostředků, vydal se pěšky na cestu do Antverp. Na cestě byl zatčen jako tulák a odepřel vyšetřujícímu soudci veškeré udání ve příčině svého jména a stavu, tak že nezbylo, než poslat jej do žebračké kolonie v Hoogstratenu, kdež pobyl osm měsíců při těžké práci s žebračky a tuláky, aniž ze strachu před otcem mohl se odhodlat udati svoje jméno. V posledních dnech náhodou dostal se do kolonie tulák pocházející z Namuru, jenž hochu poznal, tak že mohl být konečně vrácen svým rodičům.

§ Kdo zavraždil křesťanského hocha v Xantenu? Před krátkým časem přinesli některé liberální časopisy německé s netajenou radostí sensační zvěst z Xantenu, že tam byl zatčen jakýsi dělník, který v opilství doznal že spáchal sám zřímou vraždu hocha křesťanského a uvrhl klívě podezření na nevinného židovského košerska Buchhafa. Košerák tento byl ihned slaven jako "ritelní mučenník" a hrůza, sbírány naň velké sumy peněz a pořádány na jeho počest demonstrační oslavy. Leč provedené přísné vyšetřování uvádilo věc do světla zcela jiného. Jak stěluje z Xantenu tamní list "Botte für St. dt. und Land," byl již skončen výslech nejdůležitějších svědků kupce Klíngera, kupce Rogimanna ze Sonsbecku a ríška Thoennessera z Vyrenu i zjištěno, že tvrzení o samovolném udání opilého jakéhosi dělníka je pouhou smyšlenkou, a že nikdo jiný vraždu nespáchal než košerák Buschhof, jenž byl před nedávnem porotou uznán za nevinna. Nových důkazů proti Buschhofovi snese se takové množství, že státní zastupitelstvo zamýšlí trest řízení proti němu obnoviti a znovu jej před delegovaný porotní soud pohnouti.

Upozorněte své sousedy a známé na „Týdenní Hlasatel“, který hájí zájmy dělnického lidu.